

Dende o diamante perfecto
o xeómetra traza liñas
pola rectángula lisura
de verdor inmaculado
propiciando encontro
coa émula e a guinda
deixando sons de crótalo
no ar de esférica eufonía
Mais co taco xa no estoxo
a luz inflama de palidez
a torva rúa nocturna
realzando a súa entropía
Nesa irregularidade
oscilante e esvaradía
o xogo repta sinuoso
por recunchos sen banda
e calquera massé é posíbel
con risco de flor de sete